

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: I Kž 481/2019-4

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca dr. sc. Zdenka Konjića, predsjednika vijeća te Perice Rosandića i Miroslava Šovanja, članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice Martine Setnik, zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv optuženice I. T. G. S., zbog kaznenih djela iz članka 227. stavka 4. i dr. Kaznenog zakona („Narodne novine“ broj 125/11., 144/12., 56/15., 61/15. - ispravak i 101/17. - dalje: KZ/11.) odlučujući o žalbama državnog odvjetnika i optuženice, podnesenim protiv presude Županijskog suda u Splitu od 11. srpnja 2019. broj K-11/2019., u sjednici vijeća održanoj 29. listopada 2019.,

p r e s u d i o j e :

I. Prihvaća se djelomično žalba optuženice I. T. G. S., preinačuje se prvostupanjska presuda u odluci o kazni te se optuženica I. T. G. S. za kazneno djelo iz članka 227. stavka 4. KZ/11. opisano pod točkom 1) izreke presude, na temelju članka 227. stavka 4. KZ/11., osuđuje na kaznu zatvora u trajanju 7 (sedam) godina, u koju joj se, na temelju članka 54. KZ/11., uračunava vrijeme koje je provela u istražnom zatvoru od 24. listopada 2018. pa nadalje.

II. Odbijaju se kao neosnovane žalba optuženice I. T. G. S. u ostalom dijelu i žalba državnog odvjetnika u cijelosti te se u ostalom pobijanom, a nepreinačenom dijelu potvrđuje prvostupanjska presuda.

Obrazloženje

Prvostupanjskom presudom Županijskog suda u Splitu od 11. srpnja 2019. broj K-11/2019. optuženica I. T. G. S. proglašena je krivom zbog kaznenog djela izazivanja prometne nesreće u cestovnom prometu iz članka 227. stavka 4. KZ/11., činjenično opisano pod točkom 1.) izreke, pa je na temelju tog zakonskog propisa osuđena na kaznu zatvora u trajanju 10 (deset) godina, u koju joj je, na temelju članka 54. KZ/11., uračunato vrijeme koje je provela u istražnom zatvoru od 24. listopada 2018. pa nadalje.

Na temelju članka 72. stavka 5. KZ/11. optuženici je izrečena sigurnosna mjera zabrane upravljanja motornim vozilima svih kategorija doživotno.

Na temelju članka 148. stavka 1. u svezi s člankom 145. stavkom 2. točkama 1. do 6. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“ broj 152/08., 76/09., 80/11., 91/12. - odluka

Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14. i 70/17. - dalje: ZKP/08.) optuženici je naloženo na ime troškova kaznenog postupka platiti iznos od 28.407,50 kuna od čega iznos od 26.392,50 kuna predstavlja troškove vještačenja, iznos od 15,00 kuna troškove tehničkog snimanja, a iznos od 2.000,00 kuna predstavlja paušalnu svotu.

Pod točkom 2.) izreke presude, na temelju članka 453. točke 3. ZKP/08. optuženica I. T. G. S. oslobođena je optužbe da bi počinila kazneno djelo nepružanja pomoći iz članka 123. stavka 2. KZ/11., činjenično opisano u točki 2.) izreke presude.

Na temelju članka 149. stavka 1. ZKP/08. odlučeno je da troškovi kaznenog postupka u tom dijelu padaju na teret proračunskih sredstava.

Protiv te presude u oslobađajućem dijelu žalbu je pravovremeno podnio državni odvjetnik zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, s prijedlogom da Vrhovni sud Republike Hrvatske pobijanu presudu u tom dijelu ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje, a protiv osuđujućeg dijela te presude žalbu je podnijela optuženica po branitelju Z. M., odvjetniku u S. B., zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08. i zbog odluke o kazni, s prijedlogom da Vrhovni sud Republike Hrvatske pobijanu presudu u osuđujućem dijelu ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje i odluku, podredno preinači na način da optuženici izrekne blažu kaznu.

Odgovori na žalbe nisu podneseni.

Postupajući u skladu s odredbom članka 474. stavka 1. ZKP/08., spis je dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske.

Žalba optuženice je djelomično osnovana, dok žalba državnog odvjetnika nije osnovana.

U odnosu na žalbu optuženice

Bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08. optuženica vidi u tome da je izreka pobijane presude u proturječnosti s razlozima jer da ju je prvostupanjski sud pod točkom 2.) izreke presude oslobodio od optužbe zbog kaznenog djela nepružanja pomoći iz članka 123. stavka 2. KZ/11., a da joj je istovremeno u obrazloženju presude kao otegotnu okolnost prilikom odmjeravanja kazne za kazneno djelo iz članka 227. stavka 4. KZ/11. za koje je proglašena krivom cijenio da se nakon prometne nesreće udaljila s mjesta događaja.

Međutim, taj žalbeni prigovor nije utemeljen jer izreka pobijane presude nije u proturječnosti s razlozima.

Naime, činjenica da je optuženica pobijanom presudom oslobođena optužbe zbog kaznenog djela nepružanja pomoći iz članka 123. stavka 2. KZ/11. ne dovodi u pitanje zakonitost odluke prvostupanjskog suda da okolnost njenog napuštanja mjesta prometne nesreće cijeni kao otegotnu okolnost kod odmjeravanja kazne zbog kaznenog djela izazivanja prometne nesreće iz članka 227. stavka 4. KZ/11. jer ta okolnost, i prema mišljenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske, ima utjecaja na odmjeravanje kazne u smislu odredbe članka 47. KZ/11., budući da predstavlja ponašanje optuženice nakon počinjenja kaznenog djela.

Optuženica, također, u okviru iste žalbene osnove navodi da prvostupanjski sud okolnost navedenu u izreci presude da je upravljala vozilom za vrijeme za koje joj je bila izrečena zaštitna mjera zabrane upravljanja motornim vozilom B kategorije, što čini, prema mišljenju optuženice, bitno obilježje kaznenog djela iz članka 227. stavka 4. KZ/11., u obrazloženju presude cijeni i kao otegotnu okolnost prilikom odmjeravanja kazne za to kazneno djelo što presudu čini nerazumljivom, a i izreka je u suprotnosti s obrazloženjem pa smatra da je time ostvarena citirana bitna povreda odredaba kaznenog postupka.

Nasuprot žalbenom prigovoru optuženice, ni u tom dijelu nije ostvarena žalbena osnova bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08. jer je izreka presude razumljiva i nije u proturječnosti s razlozima, s obzirom da okolnost na koju ukazuje žaliteljica, a tiče se dijela izreke pobijane presude u kojem je navedeno da je optuženica upravljala osobnim vozilom za vrijeme dok joj je bila izrečena zaštitna mjera zabrane upravljanja motornim vozilima B kategorije, ne čini bitno obilježje kaznenog djela izazivanja prometne nesreće iz članka 227. stavka 4. KZ/11. jer nije ni u kakvoj uzročnoj vezi s nastupjelom posljedicom, iz kojeg razloga i ta okolnost može biti cijenjena kao otegotna prilikom odmjeravanja kazne za to kazneno djelo.

Slijedom iznijetoga, nije ostvarena citirana bitna povreda odredaba kaznenog postupka.

Osnovana je, međutim, žalba optuženice zbog odluke o kazni.

Naime, iako je pravilno utvrdio olakotne i otegotne okolnosti u konkretnom slučaju, prvostupanjski sud je, unatoč tome što je optuženica višekratno osuđivana zbog prometnih prekršaja iz oblasti sigurnosti prometa na cestama, što joj je pravilno cijanjeno kao otegotno, kao i okolnost da je kritične zgode upravljala vozilom za vrijeme dok je bila na snazi zaštitna mjera zabrane upravljanja motornim vozilima B kategorije te da se nakon počinjenja kaznenog djela udaljila s mjesta događaja, podcijenio značaj olakotnih okolnosti, osobito okolnost da je kazneno djelo izazivanja prometne nesreće iz članka 227. stavka 4. KZ/11. u cijelosti priznala čime je bitno doprinijela efikasnosti kaznenog postupka, kao i okolnost da, prema izvatku iz kaznene evidencije, nije osuđivana zbog počinjenja kaznenih djela, na koju okolnost optuženica s pravom ukazuje u žalbi.

Pri tome treba reći da optuženica neosnovano dovodi u pitanje pravilnost zaključka prvostupanjskog suda da je tempore criminis u odnosu na optuženicu bila na snazi zaštitna mjera zabrane upravljanja motornim vozilom B kategorije, jer takav zaključak prvostupanjski sud pravilno izvodi iz sadržaja dopisa Policijske postaje S. od 25. ožujka 2019. iz kojeg proizlazi da je zabrana upravljanja motornim vozilom u trajanju od 9 mjeseci započela 4. svibnja 2018., s obzirom da je 3. svibnja 2018. optuženica primila obavijest o početku primjene zaštitne mjere, a što je u skladu s odredbom članka 297. stavka 1. Zakona o sigurnosti prometa na cestama („Narodne novine“ broj 67/08., 48/10., 74/11., 80/13., 158/13. - odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 92/14., 64/15. i 108/17.) koji je bio na snazi u to vrijeme, a kojim je bilo propisano da zaštitna mjera zabrane upravljanja motornim vozilom počinje teći sljedećeg dana od dana obavijesti vozaču o početku primjene te mjere.

Slijedom iznijetoga, Vrhovni sud Republike Hrvatske, kao drugostupanjski sud, mišljenja je da je kazna zatvora u trajanju sedam godina primjerena ostvarenju svrhe kažnjavanja iz članka 41. KZ/11. pa je odlučeno kao pod točkom I. izreke.

U odnosu na žalbu državnog odvjetnika

Nije u pravu državni odvjetnik kada u žalbi tvrdi da je pogrešan zaključak prvostupanjskog suda da se u ponašanju optuženice nisu stekla bitna obilježja kaznenog djela nepružanja pomoći iz članka 123. stavka 2. KZ/11.

Upravo suprotno toj žalbenoj tvrdnji, prvostupanjski sud je, pravilnom ocjenom nalaza i mišljenja sudsko medicinskog vještaka dr. A. A., izveo ispravan zaključak da nije dokazano da bi optuženica počinila predmetno kazneno djelo.

Naime, kod kaznenog djela nepružanja pomoći iz članka 123. stavka 2. KZ/11., kao tipičnog kaznenog djela nečinjenjem, inkriminirano je postojanje stanja opasnosti kojeg je prouzročio sam počinitelj, a za opstojnost kaznenog djela dostatno je da je neka osoba dovedena u stanje opasnosti i u takvom stanju ostavljena bez pomoći, neovisno o tome bi li pomoć spasila život žrtve ili ne, na što s pravom ukazuje državni odvjetnik. Međutim, pri tome treba reći da nije počinjeno kazneno djelo ako je osoba u vrijeme ostavljanja bez pomoći već bila mrtva. U konkretnom slučaju, prema vještačkom nalazu i mišljenju, smrt oštećenice M. Č. nastupila je u roku od 5 do 10 minuta nakon naleta automobila, odnosno oštećenica je, prema zaključnom mišljenju vještaka, preminula na licu mjesta, dakle odmah po ozljeđivanju iz kojeg razloga joj pomoć nije bilo ni moguće pružiti, kako to pravilno zaključuje prvostupanjski sud.

Slijedom iznijetoga, prvostupanjski sud je pravilno postupio kada je optuženicu za to kazneno djelo oslobodio od optužbe na temelju članka 453. točke 3. ZKP/08. pa je trebalo odbiti žalbu državnog odvjetnika i odlučiti kao pod točkom II. izreke.

Ispitujući pobijanu presudu sukladno odredbi članka 476. stavka 1. ZKP/08., Vrhovni sud Republike Hrvatske je utvrdio da nisu počinjene povrede zakona na koje je drugostupanjski sud dužan paziti po službenoj dužnosti.

Slijedom iznijetoga odlučeno je kao u izreci, na temelju članka 486. stavka 1. i članka 482. ZKP/08.

Zagreb, 29. listopada 2019.

Zapisničarka:
Martina Setnik, v.r.

Predsjednik vijeća:
dr. sc. Zdenko Konjić, v.r.